

Abstrakt v českém jazyce

Tato diplomová práce pojednává o stěžejním principu mezinárodního uprchlického práva, jímž je princip non-refoulement. Prostřednictvím tohoto principu jsou oprávněné osoby chráněny před navrácením do země jejich původu, kde jim hrozí nebezpečí vyjmenované v jednotlivých dokumentech.

Účelem této práce je vymezení a analýza povahy, rozsahu a obsahu tohoto principu v jednotlivých mezinárodních a regionálních dokumentech a jejich následné porovnání. Vlastní text práce se skládá ze sedmi hlavních kapitol. První kapitola obsahuje stručné vymezení dokumentů, v nichž je princip non-refoulement zakotven. V druhé kapitole se věnuji rozsahu principu. V rámci této kapitoly řeším otázku osobního a územního rozsahu. Ve třetí kapitole se zabývám povahou principu v jednotlivých dokumentech a rovněž existencí a výkladem výjimek z toho principu. V této kapitole se věnuji především analýze Úmluvy o právním postavení uprchlíků vzhledem k tomu, že právě tato výjimky zakotvuje. Ve čtvrté kapitole se zaměřuji na detailnější rozbor povahy, rozsahu a obsahu principu v jednotlivých dokumentech. Zkoumám zde, jaké části principu jsou v těchto dokumentech shodné či podobné a které se naopak liší. V páté kapitole je rozebrána problematika kontrolovatelnosti dodržování principu non-refoulement. Uvádím zde kontrolní mechanismy jednotlivých dokumentů a možnost vynucení rozhodnutí vydaných těmito orgány. V šesté kapitole se zabývám obyčejovou povahou principu non-refoulement. Vymezuji zde smluvní strany stěžejních dokumentů obsahujících zákaz refoulement a rovněž analyzuji praxi států především v rámci Evropy. V této kapitole dospívám k závěru, že princip non-refoulement splňuje předpoklady pro existenci obyčeje v rámci Evropy.

Nakonec docházím k závěru, že povaha, rozsah i obsah principu se v jednotlivých dokumentech liší. I přesto však můžeme nalézt určité oblasti, kde se úprava principu non-refoulement ve zmíněných dokumentech protíná.